

Streszczenie. Katecheza II. Ks. Jan Bartoszek. Kościół świętych i grzeszników. Natura kościoła (*communio i communicatio*).

Kościół nie jest zgromadzeniem ludzi idealnych, pozbawionych wszelkich wad i niedociągnięć charakteru. Należą do nich ludzie słabi i grzesznicy. Punktem wyjścia rozważań jest fakt, że świętość jest przymiotem samego Boga. Kościół jest święty, bo jest z Boga, należy do „jedynie Świętego”. Stąd Kościół, jako gromadzący ludzi dla ich uświęcenia, jedynie partycypuje w świętości Boga. Określenie Kościoła jako świętego oznacza jego pochodzenie z ofiary Chrystusa i z daru Ducha Świętego. Jest święty nie sam z siebie, ale z faktu uczestnictwa w świętości Boga. Kościół jest święty, ponieważ nierozzerwalnie jest z nim związany Jezus Chrystus i ponieważ obiecana jest mu stale pełna mocy obecność Ducha Świętego. Duch Święty mieszka w Kościele, a także w sercach wiernych jak w świątyni. Święty Paweł mówi: „Czyż nie wiecie, żeście świątynią Boga i że Duch Święty mieszka w was?” (1Kor 3,16-17).

Dopełnieniem wizji Kościoła jako Świątyni Ducha Świętego jest bez wątpienia kategoria wspólnoty (*communio*). Biblia najpierw rozumiała *communio* jako wspólnotę dóbr, liturgii, modlitwy i służby innym, ale sięgała też „wyżej”, a mianowicie wskazywała, kto ożywia taką właśnie jedność. To sam Bóg, „który powołał nas do wspólnoty z Synem swoim Jezusem Chrystusem, naszym Panem” (1Kor 1,9). Sobór Watykański II mówi o Kościele jako *communio* w sensie zespolenia człowieka i ludzi z Chrystusem, z Bogiem. Przez to określenie wspólnota nie jest tworem abstrakcyjnym albo tworem wspólnych interesów, lecz jest wspólnotą ludzi z Bogiem, to wspólnota przede wszystkim wiary, nadziei i miłości, czyli duchowe i osobowe zjednoczenie człowieka i ludzi z Bogiem oraz ze sobą nawzajem. Kościół jest ludem w drodze i dopiero w wieczności osiągnie pełnię swojej świętości. Do tego czasu nie ucichnie w Kościele wzywaniem grzeszników do nawrócenia i pokuty. Choć grzech dotyka więzi ochrzczonego z Chrystusem, to nie przeczy świętości Kościoła. Kościół został ustanowiony i istnieje ze względu na grzesznika i dla grzesznika, dla jego nawrócenia, uświęcenia i zbawienia. Grzeszność członków Kościoła nie jest więc wyjątkową i nadzwyczajną sytuacją w Kościele.

W konsekwencji świętość Kościoła oznacza nieodwołalną wierność Boga i moc Jego uświęcającej łaski, które nie wyłączają z niego grzesznika. Najbardziej znamiennej manifestacją świętości Kościoła jest nieustanne przebaczenie Boga, zwłaszcza w sakramencie pokuty. Grzech nie istnieje poza grzesznikiem, zatem to przez grzesznika i w nim staje się on udziałem Kościoła. Tę grzeszność Kościoła stanowią też obecne w nim struktury zła, wyrastające na gruncie grzechów

osobistych. To nie grzech wyraża najgłębszą prawdę o Kościele, tę prawdę o jego tożsamości i misji objawia jego świętość. Kościół nie jest „zaprogramowany” do grzechu, lecz do królewskiej wolności prorockiego życia. Wszyscy ochrzczeni w Kościele są powołani do świętości zgodnie ze słowami apostoła: „albowiem wolą Bożą jest uświęcenie wasze” (1Tes 4,3).